

Notă de informare privind jurisprudența Curții – Nr. 129

Aprilie 2010

C.B. împotriva României - 21207/03

Hotărârea din 20 aprilie 2010 [Secția a III-a]

Art. 5

Art. 5 § 1 lit. e)

Alienat

Internarea într-o unitate psihiatrică timp de paisprezece zile în vederea efectuării unei expertize psihiatrice a unui bărbat acuzat de denunțare calomnioasă : *încălcare*

În fapt - La 4 septembrie 2002, la ora 6.30 dimineața, poliția a pătruns cu forța în apartamentul reclamantului și l-a arestat. Această măsură a fost pusă în executare printr-o ordonanță a parchetului emisă cu o zi înainte, în cadrul procedurii în curs împotriva reclamantului pentru denunțare calomnioasă și dispunând internarea acestuia într-o unitate psihiatrică pentru efectuarea unei expertize. Reclamantul a fost internat timp de paisprezece zile în pavilionul de maximă siguranță la spitalul de psihiatrie. La o dată care nu a fost precizată, reclamantul a depus plângere împotriva măsurii internării. La 24 aprilie 2003, parchetul a respins plângerea reclamantului. În noiembrie 2004, acesta a fost achitat de acuzațiile care i-au fost aduse.

În drept – art. 5 § 1 lit. e) : modalitățile de punere în executare a ordonanței de internare într-o unitate psihiatrică au fost în mod evident disproporționate și constată caracterul nevoluntar al internării. Ordonanța procurorului, prin care s-a stabilit necesitatea internării, s-a bazat pe îndoielile anchetatorilor cu privire la sănătatea psihică a reclamantului și pe certificatul unui medic generalist care nu l-a văzut și nici nu l-a examinat vreodată pe reclamant și a pus un diagnostic neconform cu realitatea din care reieșea că acesta din urmă suferea de schizofrenie. Evaluarea efectuată de un psihiatru, prealabilă oricărei internări nevoluntare, era indispensabilă, având în vedere că reclamantul nu avea antecedente de tulburări psihice. De altfel, în absența unui comportament violent din partea reclamantului și fără a fi dovedită existența unui risc pentru el însuși sau pentru alte persoane, nu era vorba, în mod evident, de o internare cu titlu de urgență. De altfel, din biletul de trimitere al serviciului de medicină legală, nu reieșea că reclamantul ar prezenta vreun simptom de boală mintală sau că ar fi periculos. În plus, urmărirea penală împotriva reclamantului vizau acuzația de denunțare calomnioasă și nu o infracțiune de o gravitate care ar fi putut să denote o anumită stare de pericol din partea reclamantului. Deși este adevărat că internarea reclamantului avea drept scop doar obținerea unui certificat medical, pentru a se stabili dacă acesta avea discernământul necesar pentru a răspunde penal și că, la momentul internării sale, acesta a fost dus la un centru de psihiatrie unde a fost consultat de medici, nimic nu indică totuși că medicii care l-au internat în spitalul de psihiatrie au fost întrebați dacă reclamantul trebuia în mod necesar internat în vederea efectuării unui examen medico-legal. Cu atât mai mult, prin referatul comisiei medicale, întocmit la două săptămâni de la internare, s-a concluzionat că reclamantul nu suferea de tulburări psihice. De asemenea, Guvernul nu a explicat de ce nu au fost avute în vedere și alte măsuri, mai puțin drastice și, în caz afirmativ, de ce au fost considerate insuficiente pentru apărarea interesului personal sau public care impunea privarea de libertate a reclamantului. Pe de altă parte, nu există niciun indiciu la dosar din care să reiasă că reclamantul ar fi refuzat să se supună de bunăvoie examenului psihiatric și că medicii specialiști au încercat să stabilească, pe baza dosarului, alienarea persoanei în cauză. Prin urmare, privarea de libertate a reclamantului timp de paisprezece zile nu era justificată și nici conformă cu art. 5 § 1 lit. e).

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 5 § 4: plângerea formulată de reclamant împotriva măsurii internării a fost respinsă de parchetul de pe lângă judecătoria pe motiv că acesta fusese deja trimis în judecată și putea să își invoce drepturile în fața instanței. Prin urmare, măsura internării dispusă în vederea efectuării unei expertize psihiatrice, prevăzută de Codul de procedură penală, nu a fost supusă niciunui control judecătoresc, în ceea ce privește necesitatea internării.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 41: 20.000 EURO pentru prejudiciul material și moral.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa *Note de informare privind jurisprudența* ([Notes d'information sur la jurisprudence](#))